

felnyílt ketrec/ Cage¹ Opened

a lelkek tengerén
hullámzó ragyogásban
mi zajongunk cseppek
egymásban kerengünk
táncolva fénnyel-sötéttel
 vagy mégsem hiszen
a lélek időtlen tengerén
egy a taréj és a mély
se hullám sem cseppek de
örök nappalban örök éj

kék kopárság

semmi mással de kéekkel
festek semmit száz árnyával kékjének
kútszíve mélyébe nyeljen
kéken színtelenbe futó égi vízbe

a szó tájai

bogárkék ólomkék vízkék
jégrögök közé alvadt egetlen tó
se hajnal se alkony se fenn se lenn a Nap
kéktelen kékség a táj mondhatatlan szó

kéktelenség

44 a szó végéig
aligha értem
nem messzebb se addig
mit mester
ily rongyos szerszámtól
remélhet
túl a szón
a messzi hol szépít
ugyan mit reméljek
talán... dermedt
kéktelenséget

nocturne opus 9. no.1.

Thierry de Brunhoff-t hallgatva²

kócsagálom lebben
még nem mélykék a tér
gyantaillatot és marék avart
röppent az alkonyi szél

¹ Ennek a versnek a kompozíciója közben „véletlen” akadtam John Cage Dream c. zongoraköltemé-nyére, amely nagyban inspirálta a fenti sorokat. <https://youtu.be/9sBpqGqWCL0>

² https://youtu.be/jNqX_jWhUzY

